Naslov:
Zlatić, Slavko

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Slavko Zlatić (Sovinjak, 01.06.1910. - Pula, 27.10.1993.), hrvatski skladatelj, dirigent, melograf i pedagog.
Gimnazijsko obrazovanje započinje u Ljubljani (1920. - 1922.), talijanskoj gimnaziji u Pazinu (1922. - 1925.), a dovršava (1925. - 1928.) u Kopru. Godine 1929. pohađa tršćanski konzervatorij „Giuseppe Tartini“, na kojem godinu dana studira klavir i kontrabas, a zatim započinje studij kompozicije (1929. - 1934.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Diplomirao je 1934. u klasi prof. Blagoja Berse.
Nakon diplome zaposlio se 1937. kao gradski kapelnik u Sušaku, te ravnatelj glazbene škole te dirigent orkestra Glazbenoga društva i Pjevačkoga zbora "Jeka s Jadrana". U Zagreb seli 1941. godine, a s radom nastavlja na Hrvatskom državnom konzervatoriju te preuzima vođenje Hrvatskog pjevačkog udruženja "Lisinski". U rujnu 1944. napušta Zagreb i prelazi na oslobođeni teritorij u Topusko, gdje postaje referent umjetničke sekcije u Odsjeku narodne prosvjete Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske (ZAVNOH-a) te vodi zbor Centralne kazališne družine pri ZAVNOH-u. Od veljače 1945. godine pa do uspostave Anglo-američke vojne uprave u Puli radi kao referent za kulturu prvo pri Oblasnom narodnooslobodilačkom odboru za Istru, a potom u Narodnom odboru općine Pula, te u Puli radi na uspostavi pulskog kazališta. Od 1946. do 1965. godine živi u Zagrebu, gdje radi kao profesor dirigiranja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (1948. - 1965.) i djeluje kao dirigent Zbora Radiotelevizije Zagreb i glazbeni urednik Radio Zagreba (1949. - 1952.). Godine 1965. vraća se u Pulu, gdje preuzima vođenje glazbene škole „Ivan Matetić Ronjgov“ te predaje na pedagoškoj akademiji (1965. - 1969.), a radi i kao znanstveni suradnik etnomuzikolog pri Sjevernojadranskoga instituta JAZU. Na Radio stanici Pula od 1971. do 1984. uređuje i vodi cikluse emisija ozbiljne glazbe.
Slavko Zlatić bio je 1945. jedan od osnivača Udruženja kompozitora Hrvatske (kasnije: Društva hrvatskih skladatelja) te njegov predsjednik (1947. - 1948.) i tajnik (1948. - 1951.), jedan od osnivača, član Glavnog odbora i predsjednik (1957. - 1952., 1977. - 1980., 1980. - 1981.) Saveza kompozitora Jugoslavije, izaslanik Međunarodnog savjeta za glazbu pri UNESCO-u (1952. - 1965.), te član Međunarodnog savjeta za Muziku te suradnik i član drugih kulturnih i glazbenih tijela te organizator mnogih glazbenih i kulturnih priredbi. Jedan je od organizatora susreta pjevačkih zborova „Naš kanat je lip“. Dobitnik je mnogih nagrada i odlikovanja, među kojima je i Nagrada za životno djelo „Vladimir Nazor“ (1979.).

Mjesto (grad/općina):
Ljubljana

Kopar

Trst

Sušak

Topusko

Pula

Zagreb (ZAGREB)

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1910-1993 g.

Funkcije:

Skladateljski opus Slavka Zlatića obuhvaća oko 120 skladbi, a njegovo je stvaralaštvo određeno obilježjima istarsko-primorske folklorne glazbe. Područje njegova rada pretežno su manji oblici: zborski radovi, popijevke za solo glasove uz glasovir te komorne i kraće orkestralne skladbe, od kojih valja istaknuti Balun za obou, engleski rog, alt-saksofon i fagot (1936.), Tri simfonijska plesa za komorni orkestar (1934–39.), Istarsku suitu za mješoviti zbor (1934.), kantatu Grudo Motovunska (1945.), Duhački kvintet (1936., revidiran 1950.) i Pazinska zvona za orkestar (1975.).

VIAF osoba:

2894543

Naslov:
Šegvić, Kerubin

Vrsta osobe:
Osoba

Povijest:
Kerubin Šegvić (Split, 23.02.1867. - Zagreb, 30.06.1945.), hrvatski teolog, povjesničar i književnik.
Gimnaziju je upisao u Zadru, novicijat pohađao u Kopru. Zaređen je 1889., a teologiju je završio 1890. godine. Bio je propovjednik na talijanskom jeziku u Kopru, Gorici i Trstu, zatim nastavnik u Kopru, na Korčuli i u Kotoru. God. 1895. počeo je studirati slavistiku u Zagrebu. Aktivno se uključio u politički život kao pripadnik Stranke prava te uređivao Novi vijek. God. 1906. otišao je u Sarajevo, gdje je uređivao Hrvatsku narodnu zajednicu i Napredak. Protjeran iz Sarajeva zbog zagovaranja hrvatskih prava, u Zagrebu je aktivno sudjelovao u polemikama starih i mladih kao jedan od glavnih teoretičara i ideologa struje starih.
Nakon I. svjetskog rata osnovao je list Hrvat, uređivao Hrvatski list u Osijeku, osnovao Hrvatsku riječ u Splitu, a zbog članka Ustaj bane, Hrvatska te zove, izbavi nas iz nevolje ove bio je osuđen na tri mjeseca zatvora. Uređivao je Hrvatsku smotru (1933.), a u početku stvaranja NDH sudjelovao u misiji u Italiji, o čem je objavio knjigu U prvim mjesecima stvaranja NDH (1944.). Zastupao je teoriju o gotskom podrijetlu Hrvata pozivajući se na podatke Tome Arhiđakona iz XIII. st. (Gotsko podrijetlo Hrvata – Die gotische Abstammung der Kroaten, 1936.). Nakon rata bio je osuđen kao kolaboracionist i strijeljan. Kao prozaik javio se 1890-ih pripovijetkama bez veće umjetničke vrijednosti. Uspješniji kao pisac za djecu, pisao je priče kojima je osnovna namjena didaktičnost i podučavanje. Povijesni romani Lopudska sirotica (1903.) i Posljednji Kotromanići (1905.) odražavaju zanimanje za usmenu i pučku predaju u duhu neohistorizma početkom 20. st. Okušao se i kao književni kritičar, povjesničar i povjesničar književnosti zasnivajući svoje prosudbe uglavnom na paraznanstvenim procjenama te na nedovoljno provjerenim podatcima (Kratka povijest hrvatske /srpske/ književnosti, 1911.). Objavio je opsežnu studiju o E. Kumičiću te prikaze života E. Kvaternika, G. Martića i A. Starčevića. Žestok polemičar, predstavnik konzervativne struje, vjeran starčevićanskim idejama, Šegvić će u hrvatskoj književnosti ostati zabilježen kao vrlo plodan pisac i književni kritičar.

Mjesto (grad/općina):
Split

Zagreb (ZAGREB)

Sarajevo

Kopar

Pravni status osobe:
fizička osoba

Vrijeme djelovanja:
1867-1945 g.

Funkcije:
Katolički svećenik i istraživač rane i srednjovjekovne hrvatske povijesti.

VIAF osoba:
252884337